

D'on li surt el sobrenom de 'Le Concorde'?

FB: En un Tour de França, en González Linares, director del Teka, va dir a en Pere que comencés a tirar del pilot amb la intenció de trencar la cursa. Ho va fer amb tal força i potència que el mateix Bernard Hinault el va batejar amb el sobrenom de 'Le Concorde'. Els seus companys li deien 'el Vila'.

PP: Els directors d'equip que va tenir coneixien la manera de motivar-lo. En Carrasco, potser el que més. Davant de Ca l'Arcís, a Bigues, una vegada en una Volta va dir-li: "Éste tío que no tira. Me cago en la madre que te parió". Al Pere se li havia de donar la consigna en el moment precís. I rendia.

Estava en la seva salsa...

PP: Quan tornava del Giro d'Itàlia ens descrivia el que vivia: "Aquests italians són bojos! Quins finals d'etapa! Pateixo com un animal, però m'ho passo bé!".

Ara seria un bon ciclista?

FB: Amb el Flavia va fer un bon paper a la muntanya de la Vuelta a Espanya, abans de retirar-se. Penso que ara podria córrer perfectament en qualsevol equip de primera fila.

PP: De primer nivell. Tenia totes les qualitats i sabia patir. I tant! Pujava, baixava, era molt treballador, molt valent.

Més valors humans que destaquen d'en Pere.

JG: La seva noblesa i la seva constància. Desvetllava interès per aprendre

coses. Era molt cordial. Més enllà dels seus èxits, era una persona feliç anant en bicicleta.

PP: Era molt noble, de la gresca, i sempre amb bon humor.

FB: Obedient, treballador i bona persona.

Teniu ocasió de seguir el ciclisme actual?

PP: El segueixo i molt. El ciclisme ha canviat una barbaritat. Com a espectacle, era millor el d'abans. Ara les curses són avorrides, no hi passa mai res fins als darrers cinquanta quilòmetres. L'Eddy Merckx sortia ben aviat, es posava líder i no parava d'atacar durant tota la cursa.

JG: Tot era més espontani. Ara està massa controlat. Això dels pinganillos s'hauria de prohibir. Si un ciclista estava bé, s'escapava i d'altres el seguien. Ara hi ha més tàctica.

FB: Fins i tot quan un corredor veia la pancarta de 'Festa Major', creia que era un meta volant i s'escapava, emocionat. Ara les noves tecnologies condicionen la pauta d'etapa.

Com acollíu la celebració del Memorial Pere Vilardebò?

JG: Recuperar personatges que han fet alguna cosa important ja és prou interessant, per a la mateixa afició i per a les generacions noves que el desconeixen absolutament. Només per ser un referent local ja val la pena, a part de recuperar la persona entranyable, la seva història i el seu esforç.

PP: Val més tard que mai. Aprofitant aquesta avinentesa, penso que pot revifar l'afició. La bicicleta estalvia moltes altres coses. És un bon motiu per a l'esbargiment i per a la salut de nens i joves.

FB: S'havia d'haver celebrat abans, tot i que no cal buscar-ne motius. Sortirà molt bé. Hi haurà bon am-

bient. I tindrem la sort de comptar amb joves ciclistes que es respecten.

Santa Eulàlia de Ronçana, sempre amb el ciclisme.

FB: Ara que me n'havia oblidat, uns quants joves de la Vall del Tenes van amb bicicleta. El ciclisme m'ha donat l'oportunitat de conèixer persones, llocs i racons del món que mai hagués conegut. Encara guardo el bitllet de la Federació Espanyola per anar a Mont-real, al Canadà. Per la feina de ser alcalde, no vaig poder-hi anar!

PP: A veure si en Marc ens fa gaudir altra vegada!

FB: Al meu nét de setze anys li dic: "Marc, vista i cap!. Si l'entorn familiar és bo, penso que pot arribar a fer alguna cosa. Quan en Miquel Poblet encara era viu, el varem anar a visitar. A en Marc li va fer donar uns quantes voltes. I va dir: "Aquest noi en sap". Després li va explicar tres o quatre coses de la bicicleta que en Marc ha complert. Encara ho esmentava alguna vegada.

Un parell de records més per acabar.

FB: Fa dos anys que vaig dur el meu nét de Ribes de Freser a la Collada de Toses. I allà vaig plorar. Em va venir a la memòria la primera vegada que amb en Pere havíem fet la mateixa ruta. Me l'havia endut fins a Vallter 2000 sense que a casa seva ho sabessin.

PP: El meu pare ens va portar a la Collada de Toses. Varem fer-la amunt i avall. Aquell dia li varem posar una multa de 25 pessetes per no tocar la botzina en una corba. A en Pere, ni el vèiem per aquells revolts. I nosaltres, al seu darrera, com a ximplers!

Moltes gràcies Pere, Jaume i Francesc

Xavier Marí Mazarico

